

KRISZTUS KIRÁLYSÁGÁNAK ÜNNEPE.

Irta : *Lepold Antal dr.* prelátus-kanonok.

ÖSZENTSÉGE, XI. Pius pápa 1925 dec. 11-én apostoli körlevelet adott ki s abban Krisztusnak, mint királynak tiszteletére külön ünnepet rendel. A körlevél rendelkező része a következőképen hangzik :

«Apostoli hatalmunknál fogva az Úr Jézus Krisztusnak — mint királynak — ünnepét elrendeljük, amely évenként október hó utolsó vasárnapján, tehát a Mindenszentek ünnepét megelőző vasárnapon az egész világon megüendő. Ugyancsak megparancsoljuk, hogy azon a napon évenként megújíttassék az emberi nem felajánlása Jézus szentséges Szívének, amint azt szentemlékü elődünk — X. Pius — már elrendelte».

A rendelkező részt megelőző tárgyalásban elmondja a Szent-
atya 1. az okokat, amiért a mai időkben Krisztus királyságát hangoztatni kell, 2. a bizonyítékokat, hogy Krisztus, mint Isten és ember valóban király, 3. Krisztus királyságának természetét és terjedelmét, 4. a legjobb módot, ahogyan Krisztus királyságát megértetni és érvényesíteni lehet egy külön ünnepnek jó megülése által. Végül a rendelkező rész után a pápa még egyszer összefoglalja azokat az eredményeket, amelyeket a Krisztus király ünnepétől vár.

XI. Pius jelmondata : *Pax Christi in regno Christi*. Krisztus békéje Krisztus országában. Első apostoli körlevelében programmot adott s uralkodásának programmját összefoglalta e rövid jelmondatban, mely szerint az igazi béke csak Krisztusnak országában található meg. Aki békét akar, fogadja el Krisztusnak uralmát, vesse alá magát alattvalói hűséggel az idők örökkévaló királyának. Tehát a pápa kezdettől Krisztus királyságát hirdette és uralkodói programmját csak betetőzi, midőn az 1925. jubileumi év végén a Krisztus király tiszteletére külön ünnepet rendel.

A mai időkben hiányzik a béke az egyének lelkiismeretében, a családban, a társadalomban, az államban és a nemzetek között. Minél jobban gyarapodott és közkinccsé lett a tudás, minél inkább fokozódott az anyagi kultúra és az élet kényelme ; annál nagyobb nyugalanság vett erőt a lelkeken. Befészkelődött a lelkekbe a kétel-

kedés, a reménytelenség és kétségbeesés, az elkeseredés és lázongás, mert elfeledték Krisztust, az élet célját és magyarázatát, a szenvedés és az áldozat értelmének megfejtőjét, az életet kiegyensúlyozó szeretet forrását.

A család, az emberi társadalom alapsejtje, beteg. Bomlasztó erők dolgoznak benne. Hidegül a hitvesi szeretet és hűség. Ijesztően növekednek a házassági elválások. Erkölcstelenség, önző boldogságkeresés és szertelen fényűzés eltompítják a felelősségérzetet, amellyel a hitvesek önmaguknak, gyermekeiknek, az emberiségnek és az Úristennek tartoznak. Hanyatlak az apai tekintély, az anyai méltóság becsülete és a gyermeki ragaszkodás. Apad a családi gyermekáldás, szaporodik a törvénytelen születések és az elhagyott gyermekek száma. A család nem őrzője többé mindenütt a tisztaságnak és szeméremnek. Hivalkodik az erkölcstelen divat és a vakmerő szabadosság.

Mindennek oka, hogy nem Krisztus a család királya, nem az Ő törvénye uralkodik rajta. Pedig Krisztus a házasság szerzője, törvényhozója és megszentelője. Megírta az alaptörvényt a teremtésben, hogy a házasság egy férfi és egy nő felbonthatatlan élet-szövetsége. Meghirdette ezt a törvényt az újszövetségi kinyilatkoztatásban s a házasságot szentségi méltóságra emelte. A család alkotmányát meghirdette a tízparancsolatban és tökéletesítette az evangéliumban. A megsértett törvény mindig megbosszulja magát. Béke és boldogság csak abban a családban lehet, amely a család természetes és kegyelmi törvényeit betartja, vagyis: Krisztust ismeri a maga királyának.

Az emberbe a teremtő Isten beleoltotta a társulási ösztönt. Tehát az Isten törvénye utalja az embert embertársához, a férfit a nőhöz, a szülőt a gyermekhez és viszont, a családot a törzshöz, a fajhoz, a néphez az egész emberiséghez. Ez a törvény közelíti egymáshoz az azonos élethivatásúakat, valamint a különböző hivatásúakat, az osztályokat, a fajokat, az egész emberiséget. Ez a törvény teremti a közületeket, a községeket, államokat és államszövetségeket.

Amit a teremtő Isten, mint törvényt a szívünkbe oltott, ahhoz a megváltó Isten a szeretet parancsát adja, amely az egész társadalmi köteléket megnemesíti. A teremtő és megváltó Isten nem más, mint az Úr Krisztus, az egész emberiség királya. Amikor a büntől megrontott emberi természet a természet és a kinyilatkoztatás krisztusi törvénye ellen vét, akkor a társadalomban beáll a visszavonás, a gyűlölködés, a harc és háború. Ha a büntől elhomályosult emberi értelem és elhatalmasodott szenvedély Krisztus szellemétől eltérő törvényt hoz, akár a magánjogi, közjogi vagy nemzetközi viszonylatban: akkor lehetetlen megtalálni azt a békét és boldogságot, amely csak a jóakarató embereknek lehet osztály-

része, vagyis azoknak, akik a Krisztus király törvényét jóakarattal követik.

Már a teremtés egyformán megadja az embernek a végtelen értékét, mert a testbe halhatatlan lelket lehel bele s kitűzi az egyforma végső célt: az Istent. Amit a bűn rontott a természetben és amit mint természetfölötti adományt elvett az embertől, annak megjavítását és visszaszerzését lehetővé teszi a megváltás, amely által Isten gyermekei, testvérek leszünk s segítséget nyerünk a végső cél elérésére. Tehát már a teremtés megállapítja az emberi egyenjogúságot és testvériséget s ezt a maga romlatlanságába visszaállítja a megváltás. A teremtő és megváltó Krisztus király szelleme szerint tehát végtelen értékű, egyenjogú, egyazon céllal bíró testvérek vagyunk. Mindnyájan a Krisztus királynak egyformán előkelő udvarnépe vagyunk, a királynak fogadott testvérei, a mennyország örökostársai.

Ebben a szellemben rejlik az emberi nem felmagasztosulásának titka, az igazi humanitárius kultúra forrása.

Assisi szent Ferenc, Krisztus szellemének egyik legmélyebb megértője, sokat emlegette a «cortesia»-t, az udvariasságot. Nála ez a szó keresztény szeretetet jelent, mert ez az erény a Krisztus király udvarnépének előkelő modora, udvariassága.

Ha az emberek a társadalmi, állami és nemzetközi életben mindig szem előtt tartanák ezt a krisztusi udvariasságot, akkor béke és boldogság uralkodnék a földön. Megszűnnék minden harc az egyének, családok, foglalkozási ágak, érdekeltségek, osztályok, munkások és munkaadók; fajok, nemzetiségek, politikai pártok és népek között. Amint az egyének megvan a maga sajátossága és egyéni adományainak a jogosultsága és célja, úgy a Krisztus király szándéka és törvénye szerint a világban kialakult különböző fajok, népek, országok, társadalmi osztályok és foglalkozások külön jelentőséggel és céllal bírnak, amelyek a szeretet harmóniájában megvalósítják az emberiség általános célját; ha valamennyi a Krisztus király törvénye szerint igazodik.

Krisztus mint Istenember a teremtés és a megváltás jogán királya az egész teremtett világnak. Krisztus országa tehát az egész világ.

De az Istenember e földön jártában egy természetfölötti országot is alapított, az Anyaszentegyházat. Ő maga mondja, hogy az az ország nem e világról való. Tehát nem a teremtett törvényekből fejlődött, hanem az Istenembernek pozitív alkotása. S különösen eme lelki ország királyának nevezi magát Krisztus. Az alkotmányát Ő szabta meg, Ő állapította meg törvényhozó, végrehajtó és bírói hatalmát a lelkiekben, reábizta tanításának őrzését és hirdetését, a megváltás gyümölcseinek kiosztását s így az embereknek az üdvösségre elvezetését.

Mindenkinek kötelességévé tette, hogy ezen ország polgára legyen, ha üdvözülni akar.

Az embernek legfontosabb érdekét, a lelkiüdvösséget, a Megváltó különös módon védeni akarta s azért végtelen irgalmasságában pozitív isteni beavatkozással megalapította az Isten országát e földön, amelyet állandóan ellenőriz. «Veletek leszek mindennap a világ végezetéig.»

Ez az ország épen a természetfölötti jellege és célja miatt lényegesen különbözik minden földi és természetes emberi közösségtől. De azért a természetes emberi közületek és intézmények és az Egyház között bizonyos összefüggés van. Először azért, mert az Egyház tanítóhivatala az isteni igazságok hivatott magyarázója, tehát a természetjog elveinek is őrzője, amelyeken a természetes földi intézmények is nyugsznak. A kinyilatkoztatás és a természetjog nem ellenkezhetnek. Sőt a kinyilatkoztatott igazságok megvilágítják és kiegészítik a természetes igazságokat. Tehát az Egyház a helyes elvek hangoztatásával megítélheti és irányíthatja a földi szervezeteket és intézményeket is.

Az embernek természetes alapon is kötelessége az Isten szolgálata. Ettől el nem térítheti, sőt abban segíteni tartozik az embert minden földi alakulat. Az igaz Isten szolgálata és az ember célja ügyében pedig az Egyház nyilatkozik illetékesen a természet Alkotójának megbízásából.

Másodszor az Egyház azon a címen is befolyást gyakorol tisztán földi emberi közösségekre, mert ezek emberekből tevődnek össze. Az egyes emberek pedig vagy tagjai a katolikus Egyháznak, vagy Krisztus akaratából azok lenni tartoznak. A katolikus egyének bármily emberi közösségben, bármily érdekelttségben vagy államban mint katolikusok vannak jelen s mint ilyenek működnek.

Igy az Egyház, mint Krisztus országa a földön, a Megváltónak királyi uralmát nemcsak hangoztatja, hanem érvényesíteni is igyekszik a tisztán földi viszonylatokban is. A katolikus Egyház érdeme, hogy az emberi kultúra keresztény alapelemei nemkatolikus országokban is megmaradtak, sőt még a nemkeresztényeknél is hódítanak. S az Egyház feladata a tudatot mindenütt felébreszteni, hogy Krisztus a teremtés és a megváltás jogán nemcsak a lelkiek terén korlátlan Urunk és királyunk, hanem királya mindennek a teremtett világon. Azért a Krisztus király szellemének kell uralodnia az egész világon és minden földi relációban.

XI. Pius pápa az Egyháznak ezt a megtámadhatatlan tanát hirdeti a Krisztus királyról szóló enciklikájában. Nekünk, katolikusoknak, elsősorban kötelességünk a Krisztus király uralmát megvalósítani. Egyéni életünkben, a családban és mindazokban az emberi közösségekben, amelyekben mint embereknek és állampolgároknak helyünk van.

Valahányszor a Miatyánkban imádkozzuk : «Jöjjön el a Te országod», gondoljuk el, vajjon a gyakorlatban is megteszünk-e minden lehető, hogy Krisztus uralma elterjedjen és megvalósuljon. De különösen a Krisztus király ünnepén tartsunk szigorú lelkiismeretvizsgálatot, vajjon Krisztus tényleg király-e a mi magán-életünknek, családuknak és közéleti tevékenységünkben is az a tiszta szándék vezet-e, hogy Krisztusé legyen a hatalom és a dicsőség.

